

Anne-Marie

Excuses

Dit schooljaar volg ik een cursus: ik word taalassessor voor het mbo. Wekelijks buig ik mij over het werk van examenkandidaten om aan de hand van de lange lijsten van 'HET REFERENTIE-KADER' te bepalen of de verstrekte opdracht wel taalgedrag op niveau 2F of 3F oproept en hoe de opdracht door de kandidaat is uitgevoerd. Zo'n drie uur ben ik bezig met mijn huiswerk. Ik bekijk de opdrachtspecifieke eisen, de samenhang, of de uitvoering wel is gericht op doel en publiek, de woordenschat, spelling en grammatica. En onder al deze kopjes hangt dan een waslijst kenmerken die specifiek zouden zijn voor dat niveau. In de eerste les was ik veel te streng, bleek al snel. Ik vond de voorgelegde uitvoeringen absoluut niet op een niveau 2F of 3F. Maar de cursusleidster dacht daar heel anders over, natuurlijk op basis van dat referentiekader. Ze exerceerde met ons de hele lijst door en ja, er zat wel wat in,

althoewel wij met een aantal collega's nog wat sputterden – je kon er ook heel anders tegenaan kijken. Dat weekend zat ik te ploeteren op nieuwe opdrachten. Met verschillende kleurtjes - 'Dat werkt heel handig' - markeerde ik de spellingfouten in geel, grammaticale in blauw, en weer andere categorieën in rood of groen. Binnen de kortste keren vergat ik de verschillende kleuren en ging uiteindelijk over op een eigen systeem: **not good**, volgens de lijfspreuk van Captain Jack Sparrow. Op de cursusmiddag zelf ontbrandde over zowat elke beoordeling opnieuw een hevige discussie tussen collega's onderling en met de cursusleidster. En zo was het eigenlijk elke cursusmiddag, of het nou ging om schrijven, spreken of gesprekken voeren. Beoordelen is en blijft een kwestie van interpreteren. Dat houdt ook de cursusleidster ons voor: 'Als je op je examen maar kunt beargumenteren waarom je een onderdeel zo beoordeelt', stelt zij ons toch niet helemaal gerust. Het referentiekader is dus niet Het Heilige Handvat om objectief te kunnen beoordelen, zoals het ministerie van Onderwijs ons wil doen geloven. De eerste die dat toegeeft is oud-voorzitter Meijerink van de gelijknamige commissie die het - toen nog - raamwerk heeft opgesteld. Op de mbo-dag nam hij het woord over dat raamwerk met zijn naam, dat is omgevormd tot een meetinstrument, met de woorden: 'It's not your fault.' Voor deze excuses kon hij zelfs geen Nederlandse woorden meer vinden.

Journaliste Anne-Marie Plasschaert is docent Nederlands en redactionele vaardigheden in het mbo.

Hulpmiddel bij keuze vervolgopleiding

Waar liggen de meeste kansen op werk dat past bij je opleiding en interesses? Hoe staat het met de verdiensten? Het zijn vragen die een prominente rol spelen in het kiezen van een vervolgopleiding.

Dankzij de arbeidsmarktbijsluiters Rotterdam kun je in een oogwenk een antwoord vinden op je vragen. Voor een leerling vmbo Economie, niveau 4, zit er bijvoorbeeld vooral muziek in de facilitaire dienstverlening. Volg je Techniek op hetzelfde niveau, dan zijn er maar liefst acht sectoren waar de kansen op werk ruim voldoende tot goed zijn.

Een vmbo-leerling Economie van niveau 2 heeft de meeste kansen in de groot- en detailhandel en in de horeca. Je vindt er overigens niet alleen informatie over de kansen op de arbeidsmarkt, maar ook een indicatie van het gemiddelde bruto maandsalaris dat je te wachten staat. Tijdens de mbo-dag van afgelopen najaar werden de arbeidsmarktbijsluiters van 2012 gepresenteerd. De bijsluiters zijn een initiatief van de gemeente Rotterdam en te vinden op de website www.jos.rotterdam.nl. Kijk bij 'publicaties'. Er zijn arbeidsmarktbijsluiters voor respectievelijk vmbo, havo / vwo en mbo. Handig voor leerlingen, studenten en decanen.

succes van: Je Weet Zelluf

tekst Ronald Buitelaar

Vorige maand presenteerden jongeren van onder meer de wijksschool Feijenoord het advies 'Hoor me dan, zie me dan' aan wethouder Korrie Louwes. Het advies is tot stand gekomen in het kader van het Rotterdamse experiment 'Je Weet Zelluf', een deelproject van 'Opvoeden is een gesprek'. Het benadert de aanpak van voortijdig schoolverlaten vanuit het perspectief van jongeren zelf. De presentatie werd door de jongeren zelf verzorgd en bestond uit een toelichting op het advies, liederen, gedichten en een korte film.

'Een belangrijk advies, waarin jullie zelf aan het woord komen en dat goed aansluit op wat wij al doen'. Korrie Louwes bleek met het advies in haar sas, maar voegde eraan toe dat er ook iets van jongeren zelf verwacht wordt: 'Het is mooi dat jullie dromen hebben en natuurlijk wil de overheid, de school en jullie omgeving je helpen waar het maar kan, maar besef goed dat het altijd bij jezelf begint. Die droom komt elke dag een beetje dichterbij als je morgen een stapje wilt zetten.'

Afgaand op de verhalen van de jongeren is niet het zetten van een eerste stap het probleem, maar is het vooral belangrijk dat het wat scholing en begeleiding betreft niet bij loze beloftes blijft. Zo zouden schoolorganisaties toegankelijker moeten worden, leraren meer betrokken moeten zijn bij de leefwereld van jongeren en het onderwijs van meer kwaliteit. De 20-jarige Nicole den Os verwoordde het als volgt:

Mijn passie, mijn dromen, mijn ambities,
dat is waar ik naar streef.
Slagen, een diploma en werk,
dat is wat ik belangrijk vind.
Opties, een toekomst en steun,
dat is wat ik nodig heb.

Onzekerheid, angst en stress,
dat is waar ik last van heb.
Onbegrip, geen respect en afwijzingen,
dat is wat ik krijg.
Geduld, motivatie en toewijding,
dat is wat ik geef.

Dit is wie ik ben.
Dit is wat ik wil.
Dit is wat ik kan.
Dit is mijn leven.
Ik hoop dat ik hiermee mijn dromen kan bereiken.

↑
'Mijn passie, mijn dromen, mijn ambities, dat is waar ik naar streef'
foto Jan van der Meijde